

“...unul altuia să ne spunem: ‘Frate!’ – de vreme ce ne recunoaștem fii ai Lui”. (Mladimir Ghika)

Monseniorul Ghika față cu Aproapele

(partea a II-a)

Scris cu majusculă, Aproapele este Cristos Însuși, potrivit cuvintelor din Sfânta Evanghelie, care ne invită, fără ambiguitate, să vedem -sub chipul celor sărmani și oropsiți- pe frații noștri întru Cristos, ei înșiși frați ai lui Isus, ca noi înșine.

Această trăsătură constantă a gândirii Monseniorului Vladimir Ghika - a vedea în ceilalți pe frații lui Cristos, a vedea în ceilalți pe frații noștri și pe fiii Tatălui - revine în încheierea meditației despre Aproapele, în lumina sensului profund al rugăciunii Tatăl Nostru, menită tocmai a ne reaminti adevărul de credință că, puternici și slabi, mai săraci ori mai avuți, suntem, în ochii iubitori ai Părintelui Ceresc, o singură familie.

Odată adâncită reflecția asupra acestui adevăr fundamental, reflectat exemplar în Rugăciunea Domnească, Monseniorul Ghika ne invită să ne aplecăm urechea asupra a ceea ce el numește murmurul viu al sufletelor în comuniune, șoptindu-și ruga în prezența îngerilor, pecetluind cu semnul crucii împlinirea acestei mici experiențe spirituale atât de bogate în rod.

Cele două personaje ale finalului meditației Monseniorului Vladimir Ghika sunt, nu întâmplător, Săracul și celălalt

- Prietenul darnic.

Cel dintâi, Săracul, spune un “Mărire Tatălui”, interpretat în unul și același spirit: “Mărire Tatălui care poartă grija noastră a tuturor! Mărire Tatălui care își apleacă, iubitor, privirile asupra noastră! Am văzut cu ochii mei pe Fiul Lui preaiubit venind la mine sub chipul și înfățișarea fratelui meu, revărsându-mi în suflet spiritul Păcii Sale”.

Cel de-al doilea, Fratele darnic, reia aceeași rugă în ecou, spunând: “Mărire Fiului care ne-a redat pe Tatăl! Mărire Fiului care face cu puțință să fim cu toții frați, căci grație lui suntem fiii Tatălui și

frații Lui! Mărire Fiului a cărui lumină o văd în lumina ochilor tăi, și al cărui spirit m-a făcut și mă face să-ți pot simți, Fratele meu, suferința și durerea.”

Amândoi apoi, într-un singur glas, reiau aceeași rugă de laudă rostind uniți: “Mărire Duhului Sfânt, Celui care, cu toată limpezimea, ne adună frățeste în dragostea lui Dumnezeu. Căci El, Duhul Sfânt, e Cel care, în a sa rostire tainică și inefabilă, ne dă dreptul să strigăm către Cel de Sus: ‘Tată!’; iar unul altuia să ne spunem: ‘Frate!’ - de vreme ce ne recunoaștem fii ai Lui”.

Meditația Monseniorului Ghika despre Tatăl Nostru ca rugăciune a familiei creștine se încheie cu următoarele cuvinte izvorâte din miezul rugii rostite: “Așa cum s-ar fi convenit să fie încă de la început. Cum în orice caz ar trebui să fie acum. Și cum se cade a fi, de acum înainte, în toți vecii vecilor.”

Însemnată de mâna lui pe o veche hârtie îngălbenită de vremuri, salvată prin minune din naufragiul timpului, meditația “în familie” reprezintă unul din micile giuvaeruri ale spiritualității Monseniorului Ghika, iradiind cu forță nestinsă valoarea dragostei față de aproapele, întipărită adânc în sensurile rugăciunii Tatăl Nostru.

ANDREI BREZIANU

Episcop Angelo Parsi

S-a născut la 16 mai 1800 la Civitavecchia (Italia) și a murit în aceeași localitate la 24 februarie 1863. Intrat de tânăr în Congregația Pasioniștilor, a fost sfințit preot la 15 martie 1825. După un început de activitate misionară la Laxeni (Bulgaria), se întoarce în Italia pentru a lucra în învățământul teologic.

Între anii 1847 și 1863 a fost episcop de Nicopole ad Hystrum și Administrator Apostolic al Valahiei. De numele său se leagă refacerea reședinței episcopale din București,

după incendiul din aprilie 1847, construirea de noi biserici și reședințe parohiale în Vicariatul de Valahia, dezvoltarea școlilor catolice, aducerea în țară a „Damelor Engleze” (Institutul “Sfânta Maria”) și numeroase alte proiecte sociale și culturale.

În reședința arhiepiscopală din București se află un portret al Episcopului Parsi, o copie, probabil, a portretului existent la Curia Generală a Pasioniștilor de la Roma. De asemenea, pe holul de la etajul întâi se află un impresionant portret în ulei, în mărime naturală, al „vrednicului și meritosului prelat”, după cum îl caracteriza Arh. R. Netzhammer, portret executat în 1860, la București, de venețianul Raffael de Lorenzo. Un al treilea portret a fost păstrat cu venerație de maicile de la Institutul “Sfânta Maria” din București.

Dr. DĂNUȚ DOBOȘ

La Editura Sapienția a fost retipărită lucrarea *Cumanii și episcopia lor* (Blaj, 1931) a pr. Dr. Ioan Ferent. Noua ediție cuprinde și articolele

apărute tot la Blaj, în *Cultura creștină*, în anul 1920, referitoare la Biserica Romano-Catolică din Moldova, sub ocrotirea cavalerilor teutoni din Țara Bârsei.

Părintele Ioan Ferent a avut curajul să intre în labirintul istoriei catolicilor din Moldova și să pună în lumină începuturile Bisericii Catolice din această zonă a țării.